

Dante liet zijn duim dwalen over een zachte vrouwenhuid, en liet hem even rusten bij de halsslagader, waar de hartslag het best te voelen is. Zijn eigen hart ging sneller slaan als reactie op het stromende bloed onder die gave, bleke huid. Hij boog zijn hoofd, en al kussend liet hij zijn tong spelen op het gevoelige plekje dat bewoog op de hartslag van de vrouw.

‘Zeg eens,’ mompelde hij met zijn mond tegen de warme huid. Zijn stem was een soort zacht gegrom tegen de achtergrond van de stampende beat van de muziek in de club. ‘Ben je een goede of een nare heks?’

De schrijlings op zijn schoot zittende vrouw kronkelde. Haar benen waren gehuld in visnetkousen, en haar zwarte korsetje duwde haar borsten op tot bijna tegen zijn kin, als een soort warm buffet. Met haar vinger draaide ze aan een krul van haar knalroze pruik en liet haar vinger toen suggestief langs haar tatoeage in de vorm van een Keltisch kruis naar haar decolleté gaan. ‘O, ik ben een heel erg slechte heks.’

Dante gromde. ‘Daar ben ik dol op.’

Hij glimlachte, en omdat ze flink aangeschoten was, deed hij geen moeite zijn scherpe hoektanden te verbergen. Hij was in de dansclub van Boston op de avond van Halloween een van de vele vampiers, al waren de meeste nep. Mensen met een plastic gebitje, nepbloed en belachelijke kostuums. Er waren slechts een paar echte: hijzelf, en een stel mannen uit een van de Duisterhaven-vrijplaatsen van de vampiernatie.

Dante en de anderen hoorden bij de Stam, en ze waren iets heel anders dan de bleke vampiers uit de menselijke folklore. Niet ondoed en geen duivelsgebroed. Mannen zoals Dante waren een hartstochtelijke mix van *Homo sapiens* en dodelijke, buitenaardse wezens. De voorouders van de Stam, buitenaardse veroveraars die duizenden ja-

ren geleden een noodlanding op aarde hadden gemaakt en allang waren uitgestorven, hadden gepaard met mensenvrouwen en hun nageslacht de dorst, de oerbewoening aan bloed doorgegeven.

De buitenaardse genen hadden de Stam kracht maar ook ontstellende zwakheden opgeleverd. Door de menselijke kant van de Stam, de doorgegeven kwaliteiten van hun sterfelijke moeders, bleven ze beschaafd en hielden ze vast aan de Broederschap. Maar er waren ook leden van de Stam die terugvielen op hun woestere kant en rebelleerden. Deze Muiters bewandelden een pad van bloed en waanzin.

Dante had grote minachting voor deze leden van zijn soort. Als lid van de krijgersklasse was het zijn plicht deze rebelse broeders uit te roeien waar hij hen maar tegenkwam. Als man die op genot was gesteld wist Dante niet goed wat hem beter beviel: een warme, sappige vrouwenader onder zijn lippen, of het met titanium geharde staal in zijn hand wanneer hij zijn vijanden doorstak en hen op straat tot stof deed wederkeren.

‘Mag ik ze aanraken?’ De rozeharige heks op zijn schoot keek gefascineerd naar Dantes mond. ‘Jemig, die hoektanden zien er griezelig echt uit. Ik móét er gewoon aan voelen.’

‘Voorzichtig,’ zei hij waarschuwend toen ze haar hand naar zijn lippen bracht. ‘Ik bijt.’

‘O ja?’ Giechelend sperde ze haar ogen open. ‘Dat geloof ik graag, mop.’

Dante zoog haar vinger zijn mond in terwijl hij overdacht hoe hij deze vrouw het snelst horizontaal kon krijgen. Hij had voedsel nodig. Maar een beetje seks als voorafje of toetje was nooit weg. Wat hem betrof was alles best.

Impulsief besloot hij dat de seks een toetje zou worden, en hij maakte met zijn hoektand een klein wondje op haar vingertop, net toen ze die wilde terugtrekken. Ze slaakte een gesmoord kreetje toen hij aan het wondje zoog en haar niet liet gaan. Dat beetje bloed maakte hem opgewonden, en in zijn goud oplichtende ogen veranderden de pupillen in spleetjes. Een vlag van wellust trok door hem heen, en hij kreeg een stijve waardoor zijn zwartleren broek ineens erg strak leek te zitten.

De vrouw sloot kreunend haar ogen en welfde katachtig haar rug. Dante liet haar vinger gaan, bracht zijn hand naar haar achterhoofd en trok haar hals dicht naar zich toe. Het was niet bepaald zijn stijl om een Dorstlesser op een publieke plek te nemen, maar hij verveelde zich suf en had behoefte aan afleiding. Bovendien dacht hij niet dat het iemand deze avond zou opvallen, omdat er toch al een griezelige sfeer hing en sensualiteit hoogtij vierde. Wat de vrouw op zijn schoot betrof, zij zou alleen maar genot ervaren terwijl hij van haar nam wat hij nodig had. Later zou ze zich er niets meer van herinneren, haar geheugen gewist van alles wat met hem te maken had.

Dante boog zich nog verder naar haar toe en drukte het hoofd van de vrouw een beetje naar opzij. Het water liep hem in de mond; hij had honger. Toen hij langs haar heen keek, zag hij twee vampiers uit de Duisterhaven, leden van de Stam, die hem van een afstandje observeerden. Ze zagen eruit als kinderen, ongetwijfeld van de huidige generatie. Ze fluisterden onderling, ze hadden hem vast herkend als iemand van de krijgersklasse en vroegen zich nu af of ze hem wel of niet konden benaderen.

Rot op, dacht Dante terwijl hij zijn lippen van elkaar bracht en zich klaarmaakte de ader van zijn Dorstlesser te openen.

Maar de jonge vampiers negeerden zijn afwerende blik. De langste, een blonde jongeling met een camouflagebroek, stoere laarzen en een zwart t-shirt, ging voorop. Zijn kameraad, gekleed in een wijde afzakbroek, hoge laarzen en een oversized Lakers-trui, beende achter hem aan.

‘Shit.’ Dante vond een beetje indiscretie geen bezwaar, maar bij het voeden had hij toch echt liever geen publiek dat hem aangaapte.

‘Wat is er?’ bracht zijn bijna-Dorstlesser klagerig uit toen Dante zich terugtrok.

‘Niets, schat.’ Hij legde zijn hand op haar voorhoofd en wiste het afgelopen halfuur uit haar geheugen. ‘Ga maar terug naar je vrienden en vriendinnen.’

Gehoorzaam stond ze op van zijn schoot en liep weg. Even later was ze opgegaan in de mensenmassa op de dansvloer. De twee Duisterhaven-vampiers keurden haar nauwelijks een blik waardig terwijl ze op Dantes tafeltje af kwamen.

‘Alles kits, jongens?’ Eigenlijk had Dante totaal geen zin in een gesprekje over koetjes en kalfjes.

‘Hoi.’ De blonde jongen in de legerbroek knikte naar hem en sloeg zijn gespierde armen over elkaar. Op zijn jonge huid was geen dermaglief te zien. Absoluut van de huidige generatie. Waarschijnlijk nog geen dertig jaar oud. ‘Sorry voor het storen, maar we moesten het je even vertellen. Man, dat was een flinke klap die jullie de Mui- ters een paar maanden geleden hebben toegebracht. Iedereen heeft het er nog over dat de Broederschap in één nacht een hele kolonie zuigsmoelen heeft uitgeroeid. Die klojo’s in de lucht laten vliegen, te gek, man.’

‘Ja,’ bemoeide zijn maat zich ermee. ‘Nou, en we vroegen ons dus af... Ik bedoel, we hebben gehoord dat de Broederschap op zoek is naar nieuwe rekruten.’

‘O, hebben jullie dat gehoord, hè?’ Dante leunde naar achteren en slaakte een verveelde zucht. Dit was niet de eerste keer dat hij werd benaderd door Duisterhaven-vampiers die de hoop koesterden zich bij de krijgers aan te sluiten. Sinds de inval van afgelopen zomer in het rebellennest in de voormalige psychiatrische inrichting was het ooit zo geheime kader van Stamkrijgers ongewild bekend geworden. Beroemd, zelfs.

Eigenlijk was dat uiterst irritant.

Dante schoof zijn stoel van de tafel weg en stond op.

‘Je hebt de verkeerde te pakken om het daarover te hebben,’ zei hij tegen de hoopvolle jongens. ‘En trouwens, de Broederschap rekruteert alleen via uitnodigingen. Sorry.’

Hij liep bij hen weg, blij dat hij zijn mobiel voelde trillen. Toen hij die uit de zak van zijn jasje had gehaald, zag hij dat hij werd gebeld vanuit het krijgerscomplex van de Stam. Hij nam op.

‘Ja?’

‘Hoe gaat het?’ Het was Gideon, het huisgenie van de krijgersklas- se. ‘Nog activiteiten van bovengronds te rapporteren?’

‘Eigenlijk niet. Het is hier behoorlijk doods.’ In de volle club keek Dante om zich heen, en het viel hem op dat de twee vampiers blijk- baar hadden besloten ergens anders heen te gaan. Ze waren op weg naar de uitgang, en namen een paar gekostumeerde vrouwen met

zich mee. ‘Tot nu toe geen Muiters gezien. Suffe boel. Ik heb echt zin in actie, Gideon.’

‘Nou, niet zo somber.’ Aan Gideons stem was te horen dat hij geamuseerd was. ‘De avond is nog maar pas begonnen.’

Dante grinnikte. ‘Vertel Lucan maar dat ik hem nog weer twee wannabe’s heb bespaard die graag willen meedoen. Weet je, ik vond het verdomd veel prettiger toen we werden gevreesd in plaats van vereerd. Heeft hij nog voortgang geboekt bij de rekrutering, of gaat onze jongen helemaal op in die beeldschone Stamvrouw van hem?’

‘Ja en ja,’ antwoordde Gideon. ‘Wat het rekruteren betreft: we hebben een kandidaat die binnenkort uit New York komt, en Nikolai heeft een paar van zijn contacten in Detroit voorzichtig gepolst. We moeten maar een soort proeve van bekwaamheid voor de nieuwelingen regelen. Je weet wel, ze de kans geven te laten zien wat ze kunnen voordat we ze definitief opnemen.’

‘Je bedoelt zeker ze tot het uiterste laten gaan en dan kijken wie er nog zin heeft?’

‘Hoe anders?’

‘Nou, ik doe mee,’ zei Dante terwijl hij door de club naar de deur ging.

Hij kuierde naar buiten, het donker in, en meed een stel menselijke clubbezoekers die als zombie waren verkleed, in rafelige kleding en geschminkt als levend lijk. Met zijn uiterst scherpe gehoor ving hij talloze geluiden op, van verkeersgeruis tot het schrille gelach van aangeschoten Halloween-vierders die door de straten dromden.

En hij hoorde nog iets.

Iets waardoor zijn krijgersinstinct extra alert werd.

‘Ik moet hangen,’ zei hij tegen Gideon aan de andere kant van de verbinding. ‘Ik heb een zuigsmoel in de smiezen. Dus wordt het toch geen verloren avond.’

‘Laat iets van je horen als je hem te grazen hebt genomen.’

‘Oké. Tot straks.’ Dante verbrak de verbinding en stopte het toestel in zijn zak.

Op zijn hoede sloop hij een steeg in. Hij volgde een zacht gegrom en de verschaalde stank van een Muieter die een prooi achternazit. Net zoals de andere krijgers van de Broederschap minachtte Dante

leden van de Stam die waren gaan rebelleren. Iedere vampier had dorst, iedere vampier moest zich voeden – en soms doden – om te kunnen overleven. Maar allemaal wisten ze waar de grens lag tussen noodzaak en vraatzucht. Het verschil zat in een klein beetje extra bloed. Als een vampier te veel dronk, als hij te vaak toegaf aan zijn behoefte, liep hij het gevaar verslaafd te worden en in een voortdurende staat van honger te raken: bloedlust. Overgeleverd aan die aan-doening zou hij gaan rebelleren en een gewelddadige junk worden die tot alles in staat was om zijn behoefte te bevredigen.

De gewelddadigheid en roekeloosheid van de Muiters brachten het gevaar met zich mee dat het bestaan van de Stam zou worden openbaar, en een dergelijke dreiging konden Dante en de anderen van de Broederschap niet tolereren. En dan was er nog een dreiging: een paar maanden geleden was duidelijk geworden dat de Muiters zich aan het organiseren waren en dat hun aantal steeg. Hun tactieken leken bijna op oorlog. Als hun geen halt werd toegeroepen – en gauw ook – konden mensen en Stamleden worden meegezogen in een helse, bloedige strijd, een waar armageddon.

Op dit moment concentreerde de Broederschap zich op het vinden van het commandocentrum van de Muiters, en de krijgers hadden een eenvoudige opdracht. Ze moesten iedere Muieter opsporen en elimineren. Ze moesten hen uitroeien als ongedierte; dat waren ze immers. Het was een opdracht die Dante beviel, hij was graag op pad, hij liep graag met wapens bij zich over straat, zoekend naar een gevecht. Hij wist zeker dat zulke dingen hem op de been hielden, en dat ze zijn duisterste gedachten het zwijgen oplegden.

Dante sloeg een hoek om en sloop een andere smalle steeg tussen twee oude gebouwen in. Ergens voor hem uit hoorde hij in het donker een vrouw gillen. Meteen spurtte hij eropaf.

Hij was net op tijd.

De Muieter had de twee Duisterhaven-vampiers en hun vrouwelijke gezelschap gevolgd. Hij zag er jong uit, gehuld in gothic kledij en een lange zwarte jas. Maar jong of niet, hij was wel groot en fors, sterk en hongerig. Een van de vrouwen hield hij in een doodsgreep. De bloedlustige vampier had haar al bij de keel terwijl de twee wannabe-krijgers er als verstart bij stonden.

Dante trok de dolk uit de schede bij zijn heup en wierp die. De dolk kwam tussen de schouderbladen van de Mui ter terecht. Het wapen was speciaal gemaakt van staal en titanium, want titanium was voor Muiter s uiterst giftig en tastte het gecorrumpeerde bloedsysteem en de organen aan. Eén kus van het dodelijke lemmet en een Mui ter werd razendsnel van binnenuit ge gaard.

Alleen gebeurde dat bij deze niet.

De Mui ter wierp Dante een vuile blik toe. Zijn ogen hadden een barnstenen gloed, zijn hoektanden zaten onder het bloed en hij siste waarschuwend. Hij leek geen last te hebben van de dolk in zijn rug, want hij bleef zijn prooi vasthouden en boog zijn hoofd om nog gretiger te drinken.

Wat krijgen we nou?

Met nog een steekwapen in de hand rende Dante naar de drinkende vampier. Deze keer was er geen moment te verliezen, hij had het dan ook voorzien op de hals en was van plan de strot door te snijden. Het lemmet zonk diep weg. Maar de zuigsmoel had zich al weggedraaid voordat Dante de aanval tot een goed einde kon brengen. Met een gepijnigd brullen liet hij de vrouw los en concentreerde zich woedend op Dante.

‘Haal de mensen hier weg!’ riep Dante tegen de Duisterhaven-vampiers. Hij trok de vrouw weg en duwde haar naar de anderen. ‘Schiet op! Maak haar schoon, wis het geheugen van allebei, en zorg dat ze hier verdomme weg zijn!’

Meteen gingen de twee jongemannen tot actie over. Ze grepen de gillende vrouwen beet en trokken hen weg. Intussen dacht Dante na over wat hij daarnet voor merkwaardigs had meegemaakt.

De vampier was niet gedesintegreerd na de dubbele dosis titanium die Dante hem had toegediend. En dat zou wel het geval moeten zijn geweest. Dan kon hij geen Mui ter zijn, al had hij op prooi ge jaagd en gedronken als een bloedjunk van het ergste soort.

Dante keek in het getransformeerde gezicht met de uitgestoken hoektanden en de pupillen als spleetjes in vurig gekleurde irissen. Om de mond heen zat een korst stinkend roze spuug. Dante werd onpasselijk van de stank.

Hij deinsde naar achteren. Deze vampier moest ongeveer van de-

zelfde leeftijd zijn als de twee jongelingen uit de Duisterhaven. Verdomme, een kind nog...

Zonder acht te slaan op de diepe snee in zijn hals bracht de vampier zijn hand naar achteren en trok Dantes dolk uit zijn rug. Hij grauwde, en zijn neusvleugels verwijdden zich alsof ze van zijn neus wilden vliegen.

En toen rende hij weg.

De zuigsmoel vluchtte razendsnel weg, de panden van zijn jas fladderden als zeilen achter hem aan terwijl hij zigzaggend dieper de stad in rende. Dante stooft achter hem aan. Hij volgde hem door de ene straat na de andere, door stegen, door verschillende wijken, en toen door het havengebied buiten het echte Boston, waar verlaten fabrieken en oude industrieterreinen als bleke wachters naast de rivier stonden. Uit een van de gebouwen klonk zacht bonkende muziek, de zware bassen en de lichtflitsen ongetwijfeld afkomstig van een *rave* die ergens in de buurt plaatsvond.

Een eindje voor hem uit zag hij de vampier over een steiger naar een vervallen boothuis rennen. Het liep daar dood. Vloekend en met open mond draaide de zuigsmoel zich om en ging in de aanval. Met een woeste kreet stortte hij zich als een waanzinnige op Dante. Zijn kleren waren doorweekt van het bloed van de mensenvrouw op wie hij zich had uitgeleefd. De vampier beet en klauwde, kwijl droop van zijn grote hoektanden, en uit zijn mond liep meer van dat ranzig stinkende, rozige schuim. De rossige ogen gloeiden van puur kwaad.

Dante was zich ervan bewust dat hij ook veranderde. Strijdlust stroomde door zijn aderen en deed hem veranderen in een wezen dat niet veel verschilde van degene tegenover wie hij stond. Met een grauw smeed hij de zuigsmoel op de steiger. Met zijn knie stevig op de imposante borst van zijn tegenstander trok Dante zijn dubbele *malebranche*. De gekromde lemmeten glansden in het maanlicht, dodelijk en beeldschoon. Zelfs als het titanium niet werkte, waren er nog wel andere manieren om een vampier te doden, Muieter of niet. Dante stootte eerst toe met het ene lemmet en vervolgens met het andere, waarbij hij diep doordrong in de vlezige nek van de waanzinnige vampier en het hoofd eraf sneed.

De overblijfselen schopte Dante van de steiger in het water. In de

donkere rivier zou het lijk zeker tot de volgende dag onopgemerkt blijven, en de ultraviolette straling van de opgaande zon zou er vervolgens korte metten mee maken.

Er kwam een briesje van het water dat de stank van industriële vervuiling met zich meevoerde, en van nog iets anders... Dante hoorde vlakbij iets bewegen, maar pas toen hij voelde dat zijn been werd opengereten, drong tot hem door dat hij opnieuw werd aangevallen. Er volgde een stekende pijn in zijn borst.

Jezus...

Ergens achter hem, dicht bij de oude fabriek, was iemand op hem aan het schieten. De knallen klonken gesmoord vanwege een geluiddemper, maar het was ongetwijfeld een automatisch geweer.

Deze saaie avond werd ineens interessanter dan hij eigenlijk prettig vond.

Hij liet zich op de grond vallen, en een andere kogel vloog fluitend over hem heen en verdween in de rivier. Rollend verplaatste hij zich om dekking te zoeken bij het boothuis terwijl de sluipschutter hem nog een paar maal op de korrel nam. Een kogel raakte een hoek van het boothuis, en het oude hout vloog in splinters uiteen alsof er met confetti werd gestrooid. Dante had een pistool bij zich, een 9mm, voor het geval zijn geliefde steekwapens niet voldoende waren. Hij trok het pistool, al wist hij dat hij van deze afstand de schutter nooit zou kunnen raken.

Het boothuis kreeg het zwaar te verduren. Toen Dante zijn hoofd om de hoek stak om te kijken of hij zijn aanvaller kon zien, leverde dat hem een schampschot op zijn wang op.

Het zag er niet best voor hem uit.

Vier donkere gestalten kwamen vanaf de fabriek de helling af, en allemaal waren ze zwaar bewapend. Hoewel Stamvampiers honderden jaren oud konden worden en zware verwondingen overleefden, waren ze toch van vlees en bloed. Als er genoeg schoten raak waren, als hun belangrijkste aderen werden kapotgeschoten – of erger nog: hun hoofd – dan stierven ze, net als elk ander levend wezen.

Maar niet zonder strijd.

Dante hield zich gedeisd en wachtte totdat de nieuwkomers binnen schotsafstand zouden komen. Toen het eenmaal zover was, opende

hij het vuur. Hij raakte bij een van hen de knie en bij een ander het hoofd. Tot zijn opluchting merkte hij dat het Muiters waren, want ze stortten onmiddellijk ter aarde toen het titanium van de speciale kogels hen raakte, en hun lichaamcellen gingen snel tot ontbinding over.

De overgebleven Muiters schoten terug. Dante kon slechts ternauwernood aan de kogelregen ontkomen omdat hij zich verder langs de zijkant van het boothuis had teruggetrokken. Verdomme. Door dekking te zoeken had hij de mogelijkheid van een aanval opgeofferd. Bovendien kon hij de vijand zo minder goed horen naderen. Terwijl hij een nieuw magazijn in zijn pistool klikte, hoorde hij hen toch.

En ineens werd het stil.

Om zich heen turend wachtte hij af.

Iets groters dan een kogel vloog door de lucht op het boothuis af. Kletterend viel het op de steiger en rolde een eindje weg totdat het tot stilstand kwam.

Allemachtig, ze hadden verdomme een granaat naar hem geworpen.

Nadat Dante diep adem had gehaald, dook hij de rivier in, luttele seconden voordat de granaat ontplofte. In een enorme wolk van vuur, rook en rotzooi vlogen het boothuis en de halve steiger de lucht in. Dante voelde de schokgolf in het donkere water. Zijn hoofd werd naar achteren gerukt en zijn lichaam werd pijnlijk in elkaar gedrukt. Rommel regende neer op het water, verlicht door het oranje schijnsel van een fel vuur.

Zijn zicht werd troebel toen hij door de schokgolf naar beneden werd gedrukt. Hij zonk en werd door de sterke stroming meegeleurd.

Niet in staat zich te bewegen, bewusteloos en bloedend, dreef hij stroomafwaarts.